

ikke er saa velstillede under de nuværende Forhold som Dampskibsrederne, og at der er god Grund for Staten til at træde hjælpende til i det foreliggende Tilfælde. Med Hensyn til selve den økonomiske Rækkevidde af dette Lovforslag er der intet oplyst i Lovforslaget, og det er anført, at det er umuligt at oplyse noget derom, hvilket jo ogsaa er rigtigt. Der er kun eet, man kunde ønske, og det er, at Loven overhovedet slet ikke kom til at gælde og tælle; men dersom det skulde blive Tilfældet, vil vi fra alle Sider, selv om det — som ogsaa det ærede Medlem nu udtalte — skulde komme til at overstige de Krav, der her er Tale om, være rede til i et saadant Tilfælde, hvor en stor Katastrøfe maatte indtræde, at træde hjælpende til overfor dem, der maatte lide og bukke under begrundet paa Krigen, der raser ude over Europa. Jeg skal paa mine Meningsfællers og egne Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget.

Sonne: Det foreliggende Lovforslags Tilblivelse skyldes jo en af Fællesrepræsentationen for Dansk Skibsfart og Navigationsdirektøren anbefalet Henvendelse fra Sejlskibsrederiforeningen om Statens Medvirken til Oprettelse af en særlig Forsikring mod Ulykkestilfælde, som rammer Søfolk i danske Sejlskibe paa Grund af de nuværende Krigsforhold. En saadan særlig Forsikring, der væsentlig overstiger Erstatningsbeløbene i Ulykkesforsikringsloven af 1. April 1905, har Dampskibsrederierne maattet og paa Grund af de gunstige Vilkaar, de virker under, ogsaa kunnet tilsikre deres Mandskab. Lovforslaget tilsigter altsaa at aabne Adgang for Sejlskibenes Mandskab til Opnaelse af en lignende Ekstraforsikring, men Lovforslaget hviler paa den Opfattelse, at de mindre gunstige Vilkaar, hvorunder Sejlskibsfarten virker, gør det vanskeligere for Sejlskibsrederne ved egen Hjælp at fyldestgøre disse videre Forsikringskrav, hvorfor det findes rimeligt at yde et passende Maa af Statsstøtte dertil. Jeg kan ganske tiltræde denne Betragtning. I § 24 i den bestaaende Lov af 1. April 1905 er jo, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) gjorde opmærksom paa, Grænsen for Statstilskuddet sat til 12 Kr. for hver forsikringsberettiget Person, som farer med Sejlskibe. Det oplyses i Motiverne til Lovforslaget, at Forsikringen omfatter op imod 4,000 Personer, samt at Statens Tilskud til denne Forsikring har

i Fjor andraget ca. 28,400 Kr., hvilket berettiger til at formode, at Statstilskuddet andrager ca. 7 Kr. for hver Person. Det er af Arbejderforsikringsraadet udtalt, at den forøgede Risiko under de forhaandenværende Forhold antagelig ikke vil bervirke, at Præmien for de ordinære Erstatninger vil overstige det dobbelte af den ved Loven for Statstilskuddet fastsatte Grænse af 12 Kr. for hver forsikringsberettiget Person. Og saa oplyses det endvidere, at man under Lovforslagets Udarbejdelse har haft under Overvejelse at ordne Sagen ved midlertidigt at fjerne den saaledes fastsatte Grænse for Statstilskuddet, men at man har fundet det mere rationelt at vælge den her foreslaaede Vej: at lade Statskassen udrede Halvparten af de ekstraordinære Erstatninger, der maatte blive at udrede. Det er jo muligt, at dette er mere rationelt, og det er vel nok i alt Fald mere fyldestgørende. Jeg tyder Forholdet derhen, at ved at vælge denne Vej slipper Staten for at deltage i Administrationsomkostningerne ved den ekstraordinære Forsikring. Men i øvrigt staa det for mig saaledes, at hvis Arbejderforsikringsraadets ovennævnte Forventning bliver indfriet, saa vil, bortset fra Statens Andel i Administrationsomkostningerne ved den ekstraordinære Forsikring, Kravene til Statskassen ikke væsentlig paavirkes af, om man i Stedet for den her foreslaaede Vej havde valgt den Vej midlertidigt at fjerne Grænserne for Statstilskuddet. Imidlertid har den højtærede Minister jo foretrukket den her foreslaaede Vej, og jeg skal ikke rejse nogen Indvending derimod.

Der er saavel af den højtærede Minister som af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) i Overensstemmelse med, hvad der er sket i det andet Ting, peget paa Ønskeligheden af, at Staten under de farefulde Forhold, hvorunder Søfarten for Øjeblikket foregaar, skulde være i Stand til at vise sin Anerkendelse af Skibsfartens uvurderlige Betydning for Opretholdelsen af vort hjemlige Erhvervsliv og vise denne Anerkendelse under den Form, at den i Tilfælde af Invaliditet eller Død, som skyldes Krigsfares til Søs, ydede ekstraordinær Hjælp til Ofrene for denne Krigsfare. Saa vidt jeg af Forhandlingerne i det andet Ting har forstaaet, samles Opfattelserne gennemgaaende om den Mening, at det vilde være hensigtsmæssigt at behandle hvert enkelt saadant indtrædende Tilfælde for sig, at der da skulde stilles Forslag om Bevilling til de paagældende eller deres efterladte, og